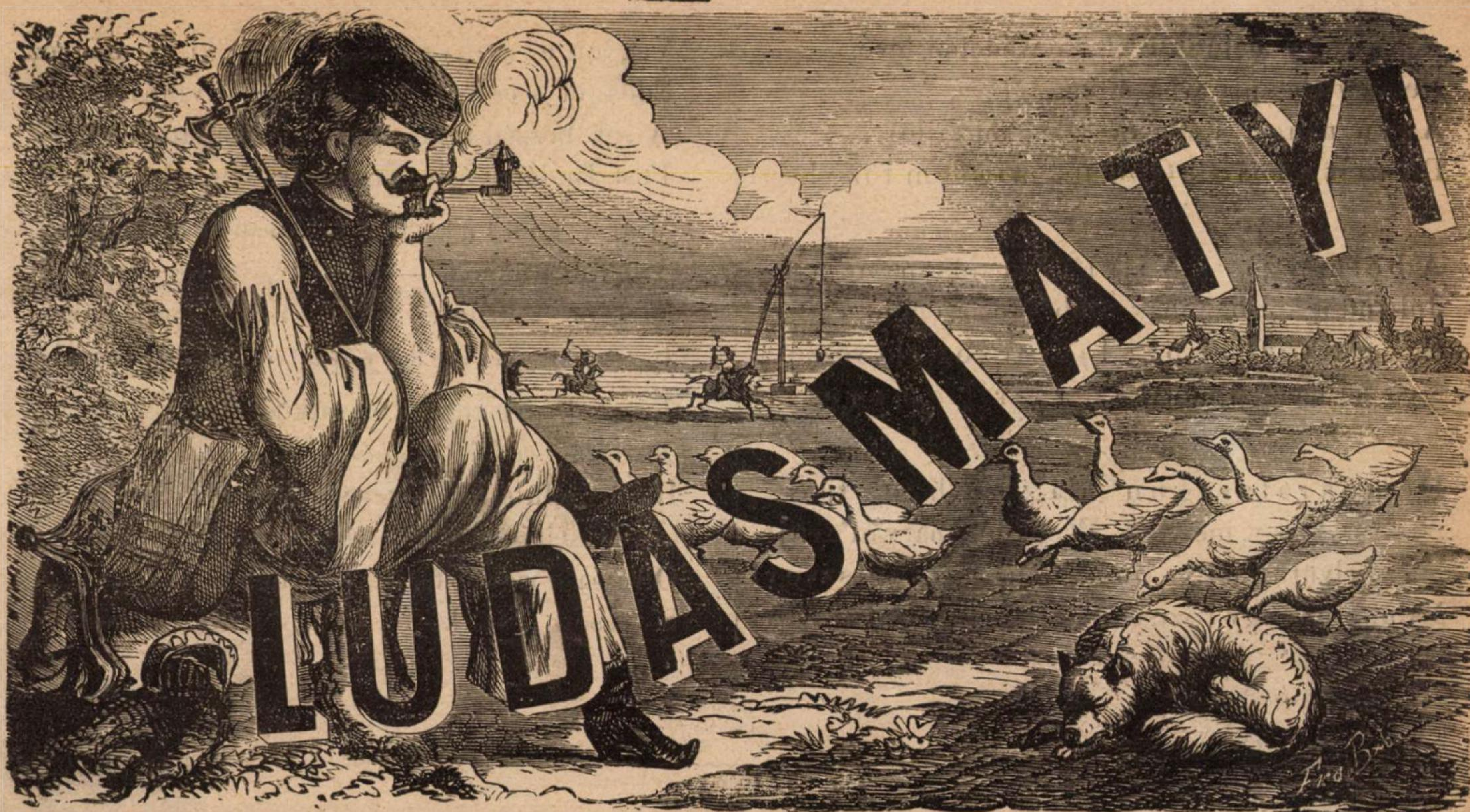


V. ÉVFOLYAM.
Megjelenik minden vasárnap
ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a Kiadó-Hivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, oktob. 22. 1871.
43. szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.
Egyes példány ára helyben : 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz, ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi“-nak van szánva.

Kádencziás fotografiák. —

Kinek kedve telik a dévajkodásban,
Ne fára-zsza fejét az okoskodásban,
Ha hegedű szóban szereti a mesét
— Mintha nem hallaná a sok szamár neszét —
Olvassa a rigmust, csakugy hébe-hóba!
S vessen reám követ, ha igy nincs valóban!

Legelső a vallás, azaz, hogy az lenne..
Ha az igazság sok tökfejbe bémenne.
Ámde Paupernek bátorsága elfogy,
Ha ráhunyorit a páter buksi Tritytroty!

Vagyon jus placeti, van verbum regium.
Ki is hirdettetik a dorgatorium, —
De elfelejté ezt Tökfalusi régen
S elmegy ad melius informandum regem!

A többi püspökök őt nyomba követik,
Audiendumot szűr alatt nevetik,
Nosza gyerünk! — mondják — az alkalom kinál,
Igy lesz igaz: hogy egy bolond százat csinál!

Második meg a pénz, — ez van elég! holla!!
Van elég! van bizony, mint békának tolla!
Azért lett ám most is a nagy hejehuja:
Van Kerge Palinak egy bőségszaruja! —

A harmadik helyen áll a kereskedés..
E felöl lehet ám méltó dicsekedés,
Itt pompásan állunk, nem is tudja olyik:
Minden gazdaságunk Triest felé folyik!

Közlekedést viszi dicső Tisza Lajos,
Dicsőn is megy a sor, egy cseppet se bajos,
Épül a sok vasut, — gyorsan mindenfelé
Oly szilárdan, hogy el mossa az eső lé!

A hadügy nálunk csak honvédelmi leve,
Nehogy elcsapja a hasunkat a leve,
Ágyu nincs, ámde van elég mitrajlőse,
De azért a honvéd Gődnél mit sem főze!

A belügy jó, — Vili jól tud reformálni,
Jól tud a kormánynak többséget csinálni,
Egy pár középkori lafanczot elő vesz:
Meg ne moccanj mokra! a virilis megesz!

Demokrataságunk nagyban bizonyitja
Azon szekrény, melynek Wenkheimnál van nyitja,
Más helyütt kutyabőrt árul kutyapiszter!
Nálunk ez nagy tisztség, kell rá egy minister!

Vagyon elnökség is, — az a ki kormányoz,
Édesget a tenger sok dicső vivmányhoz,
A sok beszéd után a sor megmutatta:
Pest-Budát igérte, Soroksárt sem adta!

Mint a kistükörben Baranya vármegye
Vagyon utoljára, — bárki tegye vegye:
Meg — 's ki levén szabva mindennek az ára,
Igy az igazságügy jutott utoljára!

Kinek kedve telik a dévajkodásban,
Ne fárassza fejét az okoskodásban,
Ha hegedű szóban szereti a mesét
— Mintha nem hallaná a sok szamár neszét —
Olvassa e rigmust, csakugy hébe-hóba,
S vessen reám követ, ha igy nincs valóban!

Nagy Bőgős.

Eredeti levelek.

Édes komám Matyi!

Szerbusz! Ugyi az árgyélusát, már talán tán az hivö voltál, hogy az a feki német kirántotta alulam a gyiként, ojan régen vót, hogy a te Andris szógád hozzád ellátogatott.

Bizon komám sok czifra histórja is történt velem az óta, a mióta kalamárizsom száját beszötte a pók. Majd lesz talán tán módomban annak sorjáról szóllani.

Hej komám, ides komám, de meg is változott ám az órától fogva a világ sorja.

Ugy tapasztalom, hogy nálunk már szörnyüséges nimet világ lett, az árgyilusát annak az ójtott lábu labancznak! De már hogy is ne vóna az, mikor ugy hallom, hogy a magyar kormány Debreczenbe kiszül áthurczolkodni minden pereputtyával, mer' hát ha ott teszi le a tulipántos ládát, az alfödi embörbe ugy belé ragad majd az bükkfa nyelv, hogy Pannonia ténsasszonyság czimeröstül födhöz vágja magát.

Az áldóját a nimet betegsigteknek, mán most csak azt várom, hogy mikor lesz a hurczolkodás.

Hanem ni, hé, mijen szörnyüsiges csömörletes világot kezdünk ílni, sok ember mán kittsigbe is kezd esni tülle. Az a hódvilágkipü cseh pimasz nípsig ojan lármát csapott, hogy az egísz boldogságos osztrák alkotmányosság mán-mán maj hogy a födhöz nem vágja magát. Mán most csak azt várjuk, hogy ükemék közül melyik mondja a másiknak, hogy uzsgyé fóré, fel is az ut alá is. Hanem hát pajtás, mán most csak azt szeretném tudni, hogy ha ez a feki cseh muzsikus nipsig fölmondja a szógálatot, ki fog a nimet temetésén muzsikálni?

Ni komám! hát az a se katona se pógár határ nípsig, talán bolond gombát evett, hogy csak egy szál magában kiáll a sikra? Peig hát bomoljon meg, most mán azt is megakarja marni, a ki neki nem is vétett.

Hej a ki felmarkolta ecsém! ugy nízem én ezt az egész dógot, hogy itt megint az a vén Kama Rilla ténsasszony tója elö maj a ránczos pofáját, hogy a feki csipje meg egy kissé.

Hát azt tudod-i mán, hogy az a vin kótyomfitty csalhatatlan koma nár ríges rigen leszámolt a maga bürivel, hanem azok a feki jezsuiták ugy eltudták ókomlitani a dógot, hogy a világ eről semmit se tud. Hogy a tályog essen abba a teligr ófba, az ijet elhallgatja ám.

Hanem hát a teremfáját, van ám még hosszu históri ája annak a kótyomfitty halálának. Mondják, hogy mikor a családja megtudta, elökerült egy gyönyörüsiges fehir cselid is, a csalhatatlan koma unokahuga.

Hej a ki fundálta a szípsigét, de gyönyörüséges portéka is az.

Mikor talján országban jártam, láttam ezt a jószágot, mijen vót a lelkem adta czah! hanem komám erröl mán nem szólok többet, mert még égnek mered a hajad szála.

Hát az Deákpárti nípsig mit csinál? Tuttam én elöre, hogy maj meggyülik neki a baja s nem talál rá a patyikába szert. Hanem hát láddi komám, az a sorja, a ki mit főzött egye is meg a maga módja szerint.

Hanem most mán leteszem a tollat, mert nagyon neki találnék melegedni. Hát szerbusz Matyi!

Kerekes Andris.

A szamár és a disznó.

(Gyermekmese, melyből a bölcs miniszterium is okulhat.)

A szamár és disznó,
Miként útitársak ,
Szép egyetértéssel
Együtt utazának.

Majd egyről, majd másról
Folyt köztük a beszéd,
Mig egyszer a szamár
Fölhozza erejét.

Dicsekedve mondja:
„Birok annyi terhet,
Mennyit öt, hat disznó
Még föl sem emelhet.

Gazdám gúnyáját oly
Könnyüséggel hordom,
Hogy terhem ellen nincs
Miért panaszkodnom."

„Hiszem — szólt a disznó
A dicsekedőnek, —
De az én fajomnál
Még se birsz te többet

Itt a parolám, hogy
A mit te birsz, én is
Elviszem a tőlünk
Kitüzendő czélig."

„No jó — szólt a szamár —
Az lesz hát a próba,
Elemeljük egymást
Itt e nagy homokba.

S a ki egy mértföldig
Kibirja a terhet,
Az egye meg maga ,
Mit kettőnknek vetnek.

Hej, tudom pajtikám,
Jó potrohos malacz !
Hógy ma este árpa —
Dara nélkül maradsz.

Hanem hát ne késsünk,
Itt az út legroszabb,
Ülj fel disznó reám
Egy mértföldnyi hosszat.

S aztán, ha majd a czélt
Szép móddal elértem,
Én leszek a huszár,
S te paripám nékem."

Tetszett a disznónak
Az egész terv váltig,
S imhol la ! a disznó
Hátára fölmászik.

Mennek, mendegélnek,
Vigan lép a szamár,
Mert az ilyes dolgot
Ó rég megszokta már.

S a por daczára is
Addig addig halad :
Mig czélt érve, szépen
Megáll egy fa alatt.

És mond : „Szállj le disznó ;
Itt az erdő mellett.
S aztán hasalj neki
A mig megnyergellek."

Le is szált a disznó,
De hogy haza ére,
Mást tova czipelni
Nem vala inyére.

Röfögött, röhögött,
S még jó éjt sem mondva,
Futott, s a sürűben,
Eltünt a goromba.

* * *

Ha kijátszatik a nép, és
Vállait nyomja szenvedés,
Okot ép maga ad rája . .
Gyüge, együgyü kormánya.

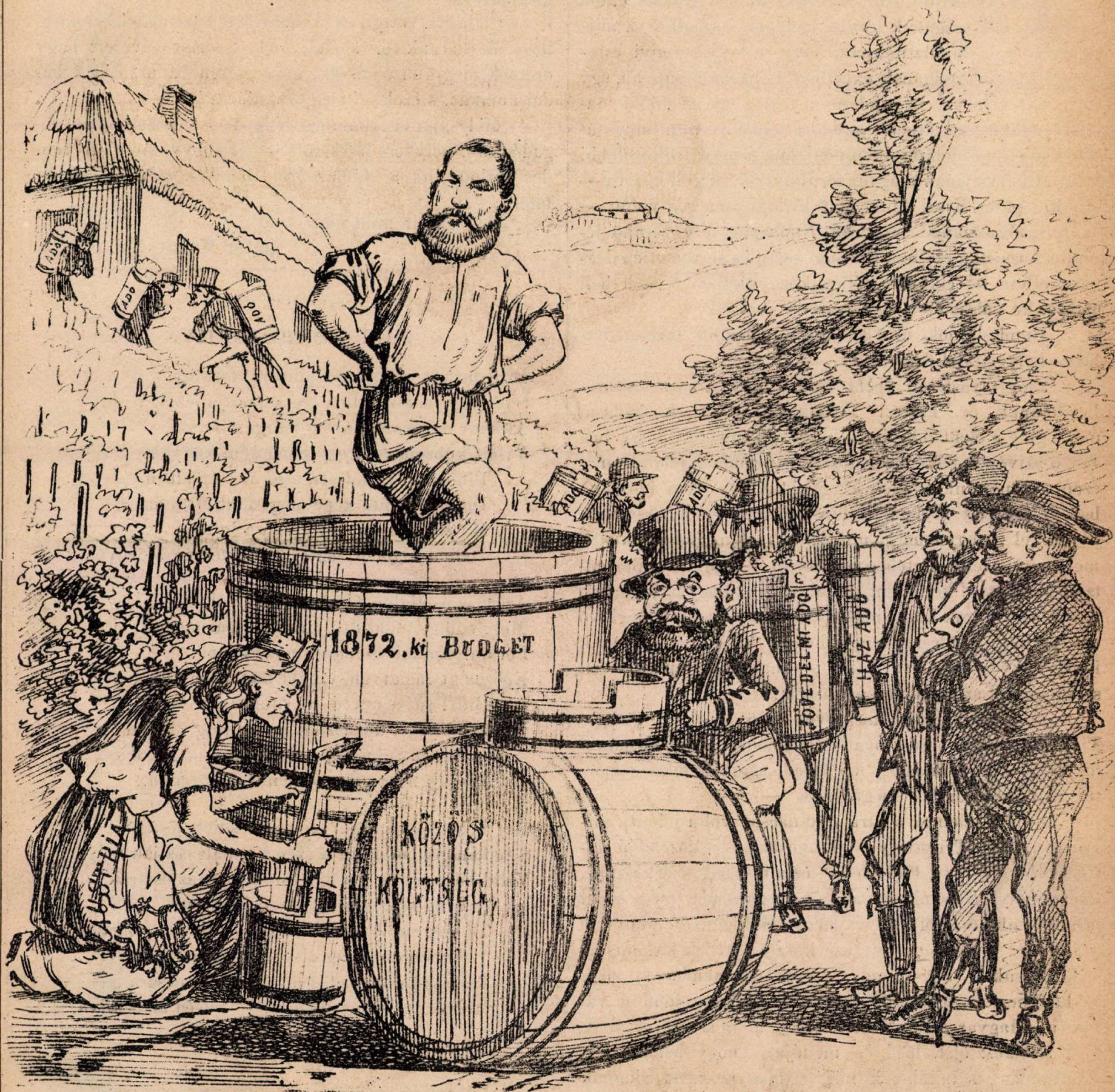
Szittya.

Allegoria.



Csokonai Vitéz Mihály emlékszobra leleplezése.

Szüreti mulatság.



Mihály gazda: Nézze csak szomszéd! mind annak a vén szatyornak a hordójába folyik a mi szinborunk? hát nekünk aztán mi marad?..

Iczig szomszéd: Háth thudja khend a lhőre, thülle legalább a fhináncz thörvényekh érthelmében nem khüll adót fhizetni. —

Kivonat.

A pesti kath. kaszinó jegyző-könyvéből. 1871. okt. 20.

Páter Kicsi Antal t. alelnök elnöklete alatt, jelen voltak: az összes választmányi tagság, mely alkalommal:

1-ör olvastatott gróf Kiczráki Jancsi rendes elnök úr ő nagyméltóságának levele, melyben sajnálkozva adja tudtára szent társulatunknak, hogy a lovasberényi csinger ő nagyméltóságának excellentiás hasát elcsapván, egy ideig a gyüléseken nem jelenhet meg, s igy az elnöki fontos teendőket sem viheti; az időre tehát — minthogy páter Tritytroty alelnök ő eminentziája a most legközelebbi latin circuláréjának magyar forditásával van elfoglalva — elnökül páter Kicsi Antal úr ő királyi tanácsos voltát — ki mult alkalommal a „Pesti Naplóban" oly kitünő jézsuita force-al a csalhatatlansági szent és sérthetetlen dogma mellett irt cikkeért teljes közgyülésben tiszteletbeli alelnökké választatott — nevezi ki elnökül.

Rendes elnök úr ő excjának kenetdús levele általános helyesléssel fogadtatott. —

2-or olvastatott szent társulatunk rendes czédula hordójának dr. Pauper Tivadarnak jelen elmaradását mentegető s okadatoló levele, melyben kijelenti, hogy ámbár ő szivének lelkének legbensőbb örömével jelenik meg szent társulatunk minden közgyülésén, de jelen időszakban az átkozott verbum regium kihirdetése őt visszatartja; mivel — ugymond, a miniszteri szék megadja neki azt, mely után teljes életében ohajtozott — t. i. az excellentziás titulust,— kéri szent társulatunkat, hogy habár a választmányi tagok közül nehányan — minthogy a meghivó czédulákat e gyülésre nem ő hordta ki — hiányoznának is, ez neki bünül ne rovassék, s elmaradása opportunitási szempontból szemére ne hányassék:

A szent társulat meglévén győződve dr. Pauper Tivadar czédula hordó loyalis értelmeiről, a választmányi tagok is teljes számban jelen levén, az okadatolás opportunitási szempontból elfogadtatik —

3-or T. alelnök ő királyi tanácsos volta jelenti, miszerint, páter Tritytroty ő eminentziája legközelebbi latin körlevelét az „E l l e n ő r" czimü ujság szerkesztője, Csernátony Lajos, oly keményen megtámadá, mely szent társulatunk részéről erélyes megtorlást igényel, annyival is inkább, mivel nevezett szerkesztő eretnek kálomista; hadd lássák — ugy mond — ezek a szakadárok, hogy szakadonczi anathemizált böffögetéseik ganajdombra valók (a „Magyar Állam" szerkesztője oldalba döfi a „Religió" szerkesztőjét, lásd — mondja — hogy betanulta a stylusomat), s találkozik még a magyar szent Sionnak őre, ki láng pallost emelend e bestiák fogvicsorgatásaira, kik bőgnek mint a pusztabeli Behemmóth, és istentelenek mint a Bél papjai, s okádják a hitetlenséget (a „Magyar Állam" szerkesztője jelentőségteljesen int a „Religió" szerkesztője felé) a csalatkozhatatlan keresztyén katholikus lelkek méltó botránykozására. — E végből kérdi Török Jánost, vajjon elvállalná-e, hogy Csernátonyt megficzánkoltassa?

Török János kijelenti, hogy noha ő egy csirkét sem ölt meg életében, mégis inkább kész leend el menni Bengaliába tigriseket fogdosni, mint, hogy e borzasztó eretnek megtanitását magára vállalja. —

Szilágyi Wirgil és Wiola Károly azonban kijelentik, hogy ők tudnak egy modot, mely szerint nevezett nagy eretnek megjuházódtassék, nevezetesen ráhuszitják a budai kofákat, s ezekkel megpiszkafáztatják. —

Mely ajánlat általános helyeslés s közörömmel fogadtatván, helyben hagyatott s e j. könyv társulati rendes közlönyünk a „Ludas Matyiban" közöltetni rendeltetett.

Kelt mint fent

páter Makutyi m. p.
jegyző.

Síri zengemény.

Mint fáradt vándor, ha pihenni dől vala,
S őt nagy hosszú álma elnyugasztja vala,
Akként én nesztelen rég hallgatok vala,
Viselt kobzomon is egy hang sem kél vala
Pihentem csöndesen a jó anya földben, —
De, hogy Bitó képe megjelent előttem.
Ma siri álmomból fölriadva löttem . . .
Labancz-gonoszságtól gyötörtetvén szörnyen.

Azért is a miglen rám szállna az álom,
Mely eddig ringatott nyirkos sirpárnámon,
Porló ujaimnak csontjait nem szánom,
Kobzomat ragadván, ezeket kántálom:
Bitó! rút a neved, de rutabb az tetted,
Melylyel a kuruczfajt mostanság illetted;
Labancz Schmerlingekért őket megvetetted,
Tisztes hivatalba be nem helyeztetted.

Hát a b a l o l d a l o n nincs becsület, jóság?
S tudomány, melyért a szép hivatalt osztják? . .
Valld be szegény ördög! van biz, de az osztrák
Igy kivánja eztet, kinek eszed kosztját.
Te meg mint hű béres, s szolgáknak szolgája,
Labanczgonoszságtól sülyedező gálya,
Teszesz mindent hiven, urad parancsára, — —
Melyért is szenvedj meg, — neved alatt állva,

Szivéből kivánja:

— Hogy ezern yolczszázra hetven-egyet irnak
S bujdosó magyarok tul tengeren sirnak,
Honnyát keserülvén —
T i n o d y S e b e s t y é n
Gyomrából a sirnak.

Egy alkotmányos köpenyforgató története.

K. M. tudvalevőleg Felső-Magyarország egyik megyéjében tisztességes, alkotmányosan megválasztott tisztviselő, félvén, illetőleg féltvén és nem hiában a birósági szervezésnél hivatalából való kicsöppenését, egyet gondol, lefirkant egy kérvényt s felrándul Pestre az igazságügyérhez

— Szent isten! — gondolja magában, midőn néhány régi ismerősével találkozott, — egész Pest czilinderben, s az ország minden vidékéből özönlő tisztelgő, czilinder, frakk vagy ahhoz hasonlóban jelenik meg, a miniszternéli tisztelgésre . . . . Ejh mit monologizálok tovább — itt van „Hunyadi László“, betérek veszek német ruhát.“

A szót csakhamar tett követé.

Megjegyzendő, hogy az emlitett uri ember otthonról a lehető legmagyarosabban öltözve jött Pestre.

Belépvén a boltba, nagy csodálkozására az egyik garçon látván kinézése után, hogy magyar emberrel van dolga, kérdi:

— Thetszik egy uj bhudát, vagy mexikhánert? . . .

— Tetszik az ördögnek; a legujabb divatu német ruhát kérem.

A szolgálatkész garçonnal csakhamar megalkudott, természetesen egy a zsidó által dicsért öltönyre.

Elvitette a szállodába, és még egy czilindert szerezvén, felöltözött, s ment fiakkert keresni, ki őt az igazságügyéri palotába szállitsa.

Megérkezett. Czilinderesen, németesen.

A váró terembe belépvén, megyéjebeli jó barátjára — ki szintén tisztelgési szándékból volt ott — ismert, ki őt felismeré, nevetve szólt:

— Megállj „Bolond Miska Debreczenben“ igy jösz?“

A megrémült tisztelgő kérte az őt feddő barátját, hogy ne árulja hon el senkinek.

— Egy feltét alatt.

— És az?

— Ha lefényképezteted magad.

Tisztelgés után fényképészhez hajtattak, s rövid negyedóra mulva mindketten megelégedve hagyták oda a fényirdát.

Ebéd után K. M. barátja, kit nevezzünk X-nek, bucsuzni kezdett s ez alkalommal gúnyos mosolya K. M.-nek feltünt.

X. Azonnal a fényképészhez ment, s K. M arczképét saját részére száz példányban rendelte meg, s harmadnapra pósta utján közös ismerőseiknek megküldte.

Egy hétre reá K. M. már az otthonra is gondolt, s elbucsuzva czilindere, frakkja s Pest városától, a magával honról hozott ruhában haza utazott.

Ismerősei legelső találkozásakor dicsérték a czilinder jólállását, K. M. nem csekély boszuságára. A tisztelt olvasó hazafiakra bizom, e lelki szegény kedélyállapotát önmagoknak leirni, midőn távozva egyik barátja vagy ismerősétől, a másikra bukkant, — mindenki tudva államcsinyját.

Hontmegyei pipacs szedő.

Pattantyuk.

X, törvényszékkel újonnan felruházott helyen, egy harangozó viselt egyén, megkért egy irnokot, hogy készitsen neki egy törvényszolgaságérti folyamodványt.

Hát csak törényszolgaságért folyamodik? mért nem feljebb? . . Kérdé tőle az irnok. —

— Jaj uram — válaszolá az exharangozó — a felsőbb helyeket elfoglalják élőlem hummi kupczéher emberek.

Köcskeméti Relli, az a drága ur, még ez évben, ugy deczember közepén, lapot fog meginditani.

No, már ezt szeretjük, mert valamikor egyik-másik kormány a multban ezzel az urral lapot szerkesztetett, annak bukása is bizonyos volt.

Meglássuk, nem fog-e beteljesedni?

Szabadkai életképek.

XXXVII. kép.

Tünődés.

Mégis furcsa az a politika, a mit az Andrássy féle miniszterium követ; de még furcsább az a biró i függetlenség, a miről a törvény beszél.

Ha Lénárd nem megy ő felsége nevenapján misére: azért lehet főispán. — De ha más valaki nem megy Lénárd főispáni „veni sanctéjára“: akkor az már nem lehet törvényszéki fiscális. — Ha pedig valaki misére is megy, aztán meg orátiót is mond a főispánnak: még sem lehet valami, hanem csak semmi . . . . . Ez aztán mégis valami! . . . . Kein Póresz . . . . Kein Amt!

Körpelesz.
naplójából.

Diskurszus

Iczig szomszéd és Mihály gazda között.



Icig: Szokoth-e khend Mihály gazda, a nemzethi theatrumba járni?

Mihály: Nem az ilyen embernek való mulatság az?

Icig: Háth miérth nem?

Mihály: Hát lássa, Icig szomszéd, először is olyan méreg drágán bocsájtják be oda az embert, hogy egy bemenetből egy hétig megélek; azután meg ha az ember bent van is, nem tudja mit hallgasson, azt-e a mit a szinpadon, vagy pedig a mit a páholyokban a nagy uraságok beszélnek.

Icig: Phedig hogy dhicsérték azt az Urczi Bhádhugot a skhriblerekh.

Mihály: Igen ám kezdetben; de most, hogy elhalássza az orruk elöl a szép theatrista nőket, van ám nagy lárma.

Icig: G'schieth im recht, miérth olyan pasa.

Mihály: Mondja csak Iczig szomszéd, miérth indul a közönség még most is a mágnások ostobaságai után.

Icig: Nhü, Mihály leben, háth akkhor nem vholna igaz, hogy egy bholond százath csinál.

Icig: Háth Thereshia napjáth hol tharthutta meg Mihály?

Mihály: Bizony én sehol.

Icig: Nhu lássa, Mihály, én khünn vhultam a „Neue Welt"-be, s mith láthuk, otth vholt a mindhanyiuk Thereshiája az ü árthatlanságus vhirághszál cshemethe erdheivel. Olyan mulathság volth, mintha nem is vholna miniszter válság. Mundhjákh, der herr Thaiss leben is otth volth.

Mihály: Bizonyosan ott is internationális ügyek fölleplezésén törte a fejét.

Mihály: Mondja csak Icig, hát Gelléri Szabó János miért akar lemondani?

Iczig: Hát csakh azért, mherth ü meg merthe czáfuhlni azt a rhágalmazu „Rhefurm" ujhshágut.

Mihály: Hát ebből az látjuk, hogy a kormány a munkások kérdésével a szélsőbal ellen tőkét akar csinálni.

Iczig: Ürdhöge vhán Mihály leben, hogy igy elthaláltha!

Sziporkák.

Simor primás, az esztergomi, Prágába utazott, hogy alkudozzék az ottani ókonservativekkel, hogy miként csináljanak egy közös kath. alkotmányt.

Mi a primásnak erre csak azt mondjuk, hogy: varga maradj a kaptafánál.

Azt mondják, hogy az állitólagos munkás-mozgalom czimén elfogottak ügyének megvizsgálásával megbizott R o z g o n y i, kemény egy gyerek.

Az ám! még pedig ki tudná megmondani, hogy hány absolut kormányt végig szolgált 16 markos — akarom mondani — próbás fenegyerek.

Vitéz Rozgonyinak a multban elkövetett hires tetteit sorolá el egy ur egy kedélyes társaságban.

— No már ez a hivatalnoknak való ember — mondja a jelenvoltak egyike.

— Biz annak. De hisz a mostani kormány alkalmatlannak is tartja ám azt a szolgálatra, ki Bachtól kezdve minden rendszert végig nem szolgált — volt a válasz.

Majd meglássuk hány zsákkal telik abból az Internationálból?

A napokban a „Reform" szerkesztőségét a budai tébolyda igazgatója látogatta meg, még pedig azon czikk megjelenése utáni napon, melyben azt irta, hogy a cseh kiegyezés, a határőrvidéki zendülés az Internationale embereinek a müve. Szerinte egy hajszálba mult, hogy egész Magyarország ama gonosz kezek által a levegőbe nem röpittetett.

Már pedig, petroleum, bomba és vasvilla! a „Reform"-nak mindent nagyon jól kell tudni, mert czikkeit Rozgonyi vizsgáló biró sugalmazása folytán irja

---

Zsiga-pósta.



Szilágy-Somlyóról folyó hó 17-én egy aláirás nélküli reclamátió érkezett, legyen szives az illető nevét tudatni, hogy a lapot küldhessük.

B. László úrnak, Monor. Az utolsó két számot, lehet hogy nem kapta t. polgártárs, minthogy egy pár hétig távol volt Matyi a fővárostól. Expediáltuk. Különben kérjük a f. évi januártól fogva küldött lapok dija felől intézkedni.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**

Pest, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úri-utcza 7. sz.